
Anička a Jitřenka

Byla středa a já čekala, až se Andulička objeví. A v sobotu bude trénink na jízdárně, jak mi řekl dědeček. Paní Jarmila se na nás prý moc těší a Dorotka taky. Jupííí!

Netrpělivě jsem přecházela po výběhu a čekala, až cinkne zvonek a Andulička přiběhne. Nemohla jsem se dočkat, kdy mě zase obejmě kolem krku a já jí zavrtám hlavu do podpaží. Už minule se Andulička smála, jaký mám na sobě zimní kožich, že jsem jak medvídek. Nojo, broukla jsem, vy lidi na sebe vezmete teplé oblečení, my koníci musíme přelínat a dostat zimní srst.

Aňa čekala na autobusové zastávce, slíbila rodičům, že k hájovně bude jezdit. Od zastávky na silniče je to pár kroků. Jenže to busové přibližovadlo, jak mu říkala, nejelo a nejelo. No pravda, ono to na silnici nějak klouže, mudrovala Aňa. „Co teď?“ vyděsila se. Slíbila jsem babičce, dědečkovi i Jitřence, že ve středu vždycky přijdu. A dala jsem mamce a taťkovi slovo, že budu jezdit busovým přibližovadlem. To nejede. Kde je chyba? U busového přibližovadla. U mě ne. To znamená, že já slib musím splnit, měla Aňa jasno. Vyrázila. Ouvej. Po tom pádu na silnici pokryté náledím, kdy se doslova rozplácla jako žába, jí bylo jasné, že to nepůjde. Opatrně vstala a pokračovala raději po krajnici, kde nebyl sněh uježděný a kde mohla i běžet. Rychle ukrajovala metry a za chvíli byla u odbočky, která vedla přímo ke hrazení. Bude to rychlejší, rozhodla se Aňa a zabočila do lesa. Teprve tady si uvědomila, že se nějak nezvykle setmělo. Ani Rámus se neozval, všude panovalo nezvyklé, až strašidelné ticho. Aňa se zaraženě zastavila. Děje se něco?

Po pár krocích se ptala sama sebe, jestli raději neměla babičce zavolat, že nepřijde, protože nejede to zatracené přibližovadlo. Ale ne, mávla rukou. Ještě pár kroků, odbočka doprava a jsem tam. A hned se pak ohlásím. Vjela rukou do kapsy s mobilem. Jejda... Znovu sáhla do kapsy, ale vyndala zase jen prázdnou ruku. Kde je mobil?

Z temné oblohy se začaly k zemi snášet sněhové vločky. Co vločky! Pořádné porce sněhu a sypaly se hustěji a hustěji, až najednou všude kolem zavládla bílá tma. Aňa neviděla nic než bílou stěnu. Kde zůstala odbočka k Jitřence, netušila. Sněhu přibývalo, připomínalo to pohádku *Hrnečku, vař*, kde bylo moc krupičné kaše. Tady a teď bylo moc sněhu. A stále víc a víc. Anička se jím brodila a zoufale si uvědomila, že neví, kde je, ani kam jde.

Maminka s tatínkem se cestou domů z práce setkali v autobusu. „Doufám, že je Andulka doma,“ strachovala se maminka. „Snad má rozum a za Jitřenkou v tomhle počasí nejela.“ Pozdě jí došlo, že jí měla včas zavolat. Jenže v té době ještě počasí nijak špatně nevypadalo.

Tatínek jen pokýval hlavou. Svou dcerku moc dobře znal, ale pro klid maminky mlčel. Bude stačit, až zjistí, že není doma. Opravdu moc si přál, aby se mylil a Anička jim vyběhla naproti. Zůstalo jen u přání.

Sněhule v botníku nebyly a péřovka na věšáku taky ne. „Ta holka nemá rozum,“ vykřikla maminka. „V téhle vánici se vydala do hájovny? Kdoví, jestli tam ten autobus vůbec dojel,“ strachovala se. Však i ten, kterým jela s tatínkem, to zvládl jen taktak. „Musím jí hned zavolat,“ rozhodla se. Navolila spojení a čekala. Vzápětí se ozvalo vyzvánění na kuchyňské lince. Maminka vytřeštila oči.

„Proboha!“ vykřikla. „Anička si zapomněla doma mobil! Takže teď nevíme, kde je, a ona nemůže zavolat o pomoc!“ Rozplakala se. „Co budeme dělat?“

Pane jo, to je nadělení, kroutila jsem hlavou. Z podmračené oblohy se začal sypat sníh a rychle ho přibývalo. „Nevadí, budeme trénovat na kryté jízdárně,“ zařehkala jsem si nahlas.

„Nojo, Jitřenko, jenže jak se sem Andulička dostane?“ ozvalo se vedle mě. „I když rychle běhá, tak v téhle bílé záplavě to není žádný med. Má jen dvě nožičky.“

Aby Artur neměl připomínky. Možná na nich ale něco je. Sněhu přibývalo nevídaně. Už jsem ho měla pěkných pár centimetrů nad spěnky. Uchýlila jsem se do krytého výběhu, kdy bylo sucho, Art se mnou. Mlčeli jsme, ale věděli, že se oba strachujeme o Anduličku.

Za chvíli přišel dědeček. Než se k nám dostal, skoro zapadal sněhem. Otrpal se, v ruce držel mobil a hartusil: „To je malér, to je malér, proč to Anička nebere? Akorát to vyzvání. Doufám, že se sem v takovéhle slotě nevydala. Ale kde teda je?“ Artur i já jsme se na něj dívali se stejnou otázkou v očích.

Dědeček znovu volal. „Á, konečně,“ zaradoval se. „Aničko...“, začal a vzápětí zmlkl a poslouchal. „Vyrážíme ji s Artem hledat. Zůstaneme ve spojení.“ Naslouchal rozrušenému hlasu Aniččiny maminky. „Ne, do hájenky nechodte, vy ji do lesa hledat nepůjdete,“ pokračoval po chvíli. „Ještě bychom hledali vás.“ Teď bylo slyšet tatínka. Dědeček pokyvoval hlavou a pak řekl: „Věřím, že ji s Artem objevíme. Dejte nám slabou hodinku. Jestli ji nenajdeme, zalarmujeme policii.“

Anička si uvědomila, že se dostala do pořádného průšvihů. Vůbec neví, kde je, tím pádem neví, kam má jít, a ke všemu nechala doma mobil. To už se jí nestalo hodně dlouho. Stalo se to zrovna dneska, kdy by ho tolik potřebovala. Napadlo ji, že se vydá ve vlastních stopách zpátky. Jenže sníh se sypal tak rychle a tak hustě, že stopy mizely téměř okamžitě. Maminka s tatínkem jsou určitě hrůzou bez sebe. Co jí řeknou, na to ani nechtěla myslet. Teď musí dokázat, že i v téhle nebezpečné situaci si dokáže poradit. Když se jí to podaří, tak se zachrání a rodiče uvidí, že se o sebe dokáže postarat.